

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. Y.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2015, č.j. 22050/15/5100-31461-701836,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 6. 3. 2015, č. j. 4081229/14/3002-00460-703845, jímž Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) podle § 119 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítl žalobcův návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným platebním výměrem ze dne 17. 6. 2014, č.j. 2723986/14/3002-24400-705272. Tímto platebním výměrem správce daně

žalobci stanovil daň z převodu nemovitostí ve výši 351 000 Kč, a to vzhledem k neprokázání dodržení časového testu plynoucího z § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (dále též „zákon o trojdani“), ve vztahu k žalobcovu nepeněžitému vkladu ve výši 11 700 000 Kč do základního kapitálu společnosti FINESTA GROUP, a. s. (nyní Finesta Czech Republic, a. s.).

II. Shrnutí obsahu žaloby

[2] Ve včas podané žalobě žalobce předně uvedl, že je fyzickou osobou, která je jediným členem představenstva společnosti FINESTA GROUP, a. s., a po celou dobu existence této společnosti je jejím majoritním akcionářem. Dne 19. 2. 2008 byl základní kapitál společnosti zvýšen, neboť žalobce vložil do základního kapitálu společnosti nepeněžitý vklad (nemovitou věc). Uplatnilo se osvobození podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani. Dne 17. 6. 2014 byl vydán platební výměr, kterým bylo žalobci uloženo zaplacení částky 351 000 Kč. Tento platební výměr nebyl žalobci řádně doručen, neboť tento se z důvodu pobytu v zahraničí nezdržoval na adrese svého trvalého pobytu. Platební výměr byl dle sdělení správce daně doručen fikcí. Z tohoto důvodu se žalobce o jeho existenci dozvěděl až dne 17. 9. 2014, kdy zjistil, že finanční prostředky na jeho bankovním účtu jsou zablokovány. V platebním výměru správce daně uvedl, že dne 28. 4. 2014 zahájil postup k odstranění pochybností. Všechny výzvy a sdělení byly žalobci doručeny fikcí. Bezodkladně po zjištění, že byl vydán platební výměr, žalobce konal a předložil správci daně kmenové akcie zmiňované společnosti v listinné podobě na jméno žalobce. Dne 12. 11. 2014 podal žalobce žádost o obnovu řízení.

[3] Žalobce namítl, že mu byly veškeré listiny doručeny fikcí a bylo mu znemožněno uplatnit důkazy na svou obranu. Bezodkladně po zjištění, že byl vydán platební výměr, žalobce prokázal, že nepřestal být akcionářem dané společnosti a podmínky pro osvobození od daně tak byly splněny. Akcie byly vystaveny na jméno žalobce, nikdy nebyly rubopisovány. Účast žalobce v předmětné společnosti vyplývá i z obchodního rejstříku. Pokud správce daně tvrdil, že žalobcova účast skončila, tížilo jej důkazní břemeno.

[4] Správce daně se před vydáním platebního výměru mohl a měl obrátit na společnost FINESTA GROUP, a. s., a to za účelem zjištění stavu věci. Uvedená společnost je přitom v daňovém řízení jako nabyvatelka ručitelkou.

[5] Po doručení fikcemi se žalobce nemohl domoci nápravy jinou cestou. Daňový řád mu neposkytoval žádný jiný opravný prostředek. Proto podal návrh na obnovu řízení, v němž namítl všechny rozhodné skutečnosti. Pokud měl být dle žalovaného podán jiný prostředek, tak měl sám žalovaný podle zásad daňového řízení posuzovat právní jednání žalobce podle jeho obsahu. Argumenty žalovaného jsou účelové a formalistické, neboť z povahy věci je zřejmé, že správci daně byla známa skutečnost, že žalobce je akcionářem dané společnosti. Pokud žalovaný tvrdí, že nejde o novou skutečnost, pak o žalobcově vlastnictví akcií musel vědět a neměl proto rozhodnout, jak rozhodl. Žalobce kvůli doručování fikcí nevěděl, že se rozhoduje o jeho právech, důkazy uplatnil bezprostředně. Vyzdvihování formální pravdy na úkor pravdy materiální nemůže jít k žalobcově tíži. Obnova řízení tak měla být povolena.

[6] Napadené rozhodnutí je zčásti nepřezkoumatelné, žalovaný se řádně nevypořádal se všemi argumenty v odvolání. Konkrétně šlo o argument, že nebyla správně stanovena daň, že účast žalobce ve společnosti nikdy nezanikla, a že byla namítána neúčinnost doručení.

[7] Správce daně se dopustil rovněž procesních pochybení, neboť nevedl řádně spis. Zástupce žalobce se ihned po zjištění výše uvedených skutečností dostavil k správci daně, aby prokázal, že žalobce je nepřetržitě akcionářem zmiňované společnosti. Současně namítl neúčinnost doručení. O této návštěvě však nebyl sepsán žádný protokol, který by byl součástí spisu. Také není známo, zda byl zástupce řádně poučen. Doložení akcií správce daně přitom nikdy nerozporoval.

[8] Dalším pochybením je, že správce daně nepovažoval ručitelku (dotčenou společnost) za účastnici řízení. Svým postupem jí tak odňal možnost bránit se proti platebnímu výměru, z něhož by byla povinna plnit, pokud by žalobce svou povinnost nesplnil.

[9] V okamžiku podání námítky neúčinnosti doručení pak měl správce daně přihlížet k § 37 daňového řádu, neboť se jedná o závažný důvod, a žalobci tak mohla být dána možnost bránit se řádným způsobem.

[10] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně poukázal na totožnost žalobních a odvolacích námitek, pročež odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou tyto námítky vypořádány. Dále popsal průběh dosavadního řízení a uvedl argumenty vyvracející žalobní tvrzení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[12] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[13] V daném případě není mezi stranami sporu o tom, že žalobce zvýšil základní kapitál společnosti FINESTA GROUP, a. s., vložím nepeněžitý vklad ve výši 11 700 000 Kč. Jednalo se o tyto nemovitosti v Brně: dům č. p. 2173 na pozemku p. č. 2407 včetně pozemků ve zjednodušené evidenci PK 97 (díl 1), PK 99/2 a PK 100 (díl 1), vše v katastrálním území Židenice. Uvedená cena byla stanovena znaleckým posudkem č. 193-2/2008 ze dne 6. 2. 2008. Právní účinky vkladu vznikly ke dni 26. 3. 2008. Jako protiplnění měl žalobce nabýt 234 kusů kmenových akcií na jméno v listinné podobě o jmenovité hodnotě 50 000 Kč.

[14] Naopak spornou je otázka uplatnění osvobození od daně z převodu nemovitostí ve smyslu § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani. V žalobcově případě by se toto osvobození

uplatnilo pouze tehdy, pokud by jeho účast v dané akciové společnosti nezanikla v období pěti let od vkladu, tj. od 26. 3. 2008 do 26. 3. 2013. Protože správce daně na základě listiny založené v obchodním rejstříku (rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady ze dne 18. 4. 2011, podle něž byla v dané době jediným akcionářem společnost FINESTA GROUP, a. s., společnost WINDROSE INVESTMENTS LLC) nabyt podezření, že žalobcova účast zanikla dříve a časový test tak nebyl splněn, zahájil postup k odstranění pochybností. Veškeré písemnosti byly zasílány na žalobcovu adresu trvalého bydliště, kde si je žalobce nevyzvedával, protože docházelo k doručení fikcí dle § 44 odst. 4 a § 47 odst. 2 daňového řádu. Mimo jiné tak byl doručen i shora citovaný platební výměr ze dne 17. 6. 2014, jenž nabyt právní moci dne 31. 7. 2014. Protože nedošlo k dobrovolnému zaplacení stanovené daně z převodu nemovitostí, byl dne 11. 9. 2014 vydán exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu. Exekuční příkaz nabyt právní moci dne 25. 9. 2014.

[15] Žalobce zejména tvrdí, že v dané době dlouhodobě pobýval v zahraničí a o celé záležitosti se dozvěděl až v momentě, kdy zjistil, že finanční prostředky na jeho bankovním účtu jsou odčerpány. Pro zvrácení vzniklé situace podal dne 12. 11. 2014 prostřednictvím daňového poradce Ing. J. V. žádost o obnovu řízení, již správní orgány nevyhověly.

[16] Soud se s postupem správních orgánů ztotožnil. Institut obnovy řízení je upraven v § 117 až § 120 daňového řádu. Představuje mimořádný opravný, resp. dozorčí prostředek, který, a to je třeba zdůraznit, neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností daňového rozhodnutí. Dle § 117 odst. 1 daňového řádu existují čtyři důvody pro nařízení či povolení obnovy řízení. V nynější věci bylo předmětem sporu naplnění důvodu specifikovaného v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu [*řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví (...), jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí*].

[17] Zde je nutno v první řadě uvést, že správce daně se může zabývat pouze otázkami vymezenými zákonem, tj. zda vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti nebo důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení, a zda tyto najevo vyšlé skutečnosti nebo důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Nové skutečnosti ve smyslu předmětného ustanovení je tedy nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově, tj. po právní moci rozhodnutí jen vyšly najevo a v době rozhodování nebyly známy ani daňovému subjektu ani správci daně, a nemohly být tedy vzaty v úvahu při rozhodování v původním daňovém řízení. Pojmu „vyjít najevo“ je nutno rozumět jako jakémukoli způsobu, jímž se do dispoziční sféry správního orgánu dostane informace o skutečnosti, která může být pro výsledek řízení rozhodná (viz Baxa, J. et al. *Daňový řád. Komentář*. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2011).

[18] Vzhledem k uvedenému má soud za nedůvodnou žalobcovu námitku, že obnova řízení měla být povolena. Žalobce trvání účasti na předmětné společnosti zpětně prokazoval předložením akcií. Zde je však nutno zdůraznit, že tyto důkazní prostředky mu byly známy po celou dobu vyměřovacího řízení. Logicky se tak nemohlo jednat o důkazy, které vyšly najevo později. Teoreticky by se tak dalo hovořit toliko o otázce, zda je žalobce v řízení nemohl uplatnit bez svého zavinění. Tak tomu ovšem nebylo. Žalobce tvrdil, že mu byly všechny

písemnosti doručovány fikcí, neboť se zdržoval v zahraničí. Bylo však pouze na něm, aby si před pobytem v zahraničí ve vlastním zájmu zajistil „vybírání pošty“ (resp. minimálně informoval správce daně o tom, že se na dané adrese nebude zdržovat). Žalobce mohl například uvést adresu v zahraničí, na které se zdržoval, anebo si zvolit zmocněnce, jemuž by se doručovalo, příp. si mohl nechat zřídit datovou schránku. Daňový řád je v tomto směru poměrně flexibilní. Přesto žalobce postupoval tak, že nechal správce daně doručovat na adresu, na níž si písemnosti nevyzvedával, a ty pak byly, zcela v souladu se zákonem, doručeny fikcí. Tvrzené opožděné obeznámení se s doručenými písemnostmi tak bylo evidentně zaviněno samotným žalobcem. Kdyby žalobce „sledoval svou poštu“, byl by se včas dozvěděl o probíhajícím řízení, v němž mohl uplatnit veškeré skutečnosti a důkazy včetně nepřetržitého vlastnictví akcií dané společnosti v rozhodném období, příp. využít možnost odvolání. Jinými slovy, žalobce, ač mohl, nebyl dostatečně bdělý svých práv, což nikomu jinému než jemu samotnému k tíži jít nemůže. Podmínky pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu tak jednoznačně nebyly splněny.

[19] Správním orgánům v tomto směru nelze ničeho vytknout. Naopak argumentace žalobce je naprosto lichá. Dle žalobce měly správní orgány, pokud se domnívaly, že byly k dispozici jiné nápravné prostředky, posoudit žalobcovu žádost o obnovu řízení podle obsahu. Žalobce to dále nespecifikoval, ale patrně chtěl říci, že správní orgány měly posoudit žalobcovu žádost tak, aby jí mohlo být vyhověno. Jeho žádost o obnovu řízení však byla dle soudu jednoznačně žádostí o obnovu řízení, byla tedy posouzena dle svého obsahu. Zmiňovaná zásada posuzování podání nikoliv podle formy, nýbrž podle obsahu, pak rozhodně neznamená, že by se měl hledat takový výklad podání, který povede ke kladnému vyřízení, ale takový výklad, jenž autor podání skutečně zamýšlel. Stejně tak je nesprávné dovozovat ze skutečnosti, že důkaz akcií nebyl shledán novým důkazem pro potřeby obnovy řízení to, že tím pádem muselo být vlastnictví akcií žalovanému (potažmo správci daně) známo, protože měly správní orgány rozhodnout o dani jinak. Uvedené pouze znamená, že žalobci nic vážného, co by odůvodňovalo obnovu řízení, nebránilo v tom, aby dané akcie předložil již dříve a prokázal tak splnění podmínky pro osvobození vkladu od daně. V tomto smyslu nebyl předložený důkaz akcií nový. Rozhodně to neznamená, že žalovaný se tím přiznal k tomu, že o účasti žalobce v akciové společnosti po celou dobu věděl a měl proto v řízení o stanovení daně rozhodnout jinak.

[20] Na tomto místě považuje soud za nezbytné zdůraznit, že nynější řízení se týká výlučně povolení obnovy řízení, neboť právě rozhodnutí o nevyhovění žádosti o obnovu řízení je projednávanou žalobou napadeno. Otázka stanovení daně je předmětem jiného řízení, k jehož přezkumu soud nyní není povolán (platební výměr nebyl žalobou napaden). To je zcela klíčové pro posouzení jednotlivých námitek. Ty námitky, jimiž žalobce brojí proti rozhodnutí o stanovení daně, jsou v posuzované věci irelevantní a nutno je jako nedůvodné zamítnout. Uvedené se týká celé části „A“ žalobních bodů – prokazování účasti žalobce v předmětné akciové společnosti (body [3] a [4] výše uvedeného shrnutí obsahu žaloby), jakož i výtky procesního pochybení v podobě opomenutí dotčené akciové společnosti coby účastníka řízení o stanovení daně (bod [8] shrnutí žaloby). V tomto rozsahu byla i argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě dle soudu nadbytečná a soud se jí dále nezabýval.

[21] Žalobce dále namítal částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tuto výtku konkretizoval tak, že žalovaný nevypořádal řádně tvrzení, že byla nesprávně stanovena

daň, že žalobcova účast ve společnosti nezanikla, a že byla namítnuta neúčinnost doručení. Ani této námitce nemohl soud přisvědčit.

[22] Z porovnání obsahu odvolání a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný ke všem odvolacím námitkám vyjádřil, a to dostatečným způsobem. Co se týče námitky nesprávného stanovení daně a účasti žalobce v akciové společnosti, lze pouze zopakovat výše uvedené: uvedené námitky se netýkají nynějšího předmětu řízení – povolení obnovy řízení, ale apelují na meritorní přezkum stanovení daně. Způsob, jakým žalovaný tyto námitky vypořádal, považuje soud za zcela postačující.

[23] Pokud jde o neúčinnost doručení, žalobce namítl, 1. že se žalovaný namítanou neúčinností doručení řádně nevypořádal, 2. že správce daně nevedl řádně správní spis (žalobce tvrdí, že neúčinnost doručení namítal jeho zástupce ihned po zjištění rozhodných skutečností během návštěvy u správce daně za účelem prokázání, že žalobce je akcionářem dotčené akciové společnosti, přičemž o této návštěvě nebyl sepsán protokol; na prokázání pravdivosti svého tvrzení navrhl žalobce výslech svědka, svého zástupce Ing. V.) a 3. správce daně měl po vznesení námitky neúčinnosti doručení rovněž přihlídnout k postupu podle § 37 daňového řádu, což neučinil.

[24] Soud ani jednu z výše uvedených výtek neshledal důvodnou. Předně k namítané nepřezkoumatelnosti. Jak soud uvedl výše, má za to, že se žalovaný ke všem odvolacím námitkám vyjádřil dostatečným způsobem. Otázce doručení se žalobce v odvolání věnoval pouze krátce v závěru, kde konstatoval, že výzva k odstranění pochybností mu byla doručena fikcí, přičemž *„tento způsob doručení nezajišťuje, aby se doručovaná písemnost dostala do dispoziční sféry daňového subjektu. Jakmile se dostala do dispoziční sféry daňového subjektu informace o tom, že správce daně na základě nezákonného testu účasti akcionáře v obchodní korporaci, jejíž základní kapitál navýšil prokazatelně vkladem nemovitého majetku, neprodleně konal a v rámci spolupráce se správcem daně držení akcií prokázal.“*

[25] Na tuto výtku žalovaný reagoval na str. 8 a 9 svého rozhodnutí, kde žalobci podrobně ozřejmil rozhodnou právní úpravu, její základní principy, jakož i důvody vzniku pochybností u správce daně s odkazem na listinu ze dne 18. 4. 2011 založenou v obchodním rejstříku, dle níž byla v dané době jediným akcionářem dotčené akciové společnosti jiná společnost, nikoliv žalobce.

[26] Dle soudu šlo o dostatečné vypořádání námitky, která dle soudu nebyla námitkou neúčinnosti doručení (jak shodně uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě), nýbrž představovala pouze jakousi obecnou polemiku ohledně následků doručování fikcí.

[27] Zde je nutno zopakovat, že institut obnovy řízení neslouží k nápravě procesních pochybení, k nimž došlo v průběhu daňového řízení. Tvrdil-li žalobce zejména, že veškeré problémy vznikly nedoručením výzev a rozhodnutí správce daně, bylo pouze na něm, aby buď podal návrh na vyslovení neúčinnosti doručení (zde si však byl zřejmě vědom, že v jeho případě nebyly splněny podmínky dle § 48 odst. 1 daňového řádu), žádost o navrácení odvolací lhůty v předešlý stav (i zde však lze o splnění zákonných podmínek v § 37 odst. 2 daňového řádu důvodně pochybovat), popř. návrh na přezkoumání rozhodnutí. Žalobce však vědomě, a navíc zastoupen daňovým poradcem, tedy právním specialistou, zvolil návrh na

obnovu řízení. Jak plyne z již výše uvedeného, správce daně nebyl povinen tento jeho návrh transformovat mimo vyjádřený rámec žalobcovy vůle.

[28] Tvzení žalobce, že neúčinnost doručení namítl, ovšem správní orgány tuto námitku jednak nezaznamenaly, jednak se jí nezabývaly, lze považovat za zcela účelové a nevěrohodné. Správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že by zástupce žalobce námitku neúčinnosti doručení vznesl. Žalobce to připisuje nesprávně vedenému správnímu spisu a chybějícímu protokolu o vznesené námitce. Soud tomuto tvrzení nemůže přisvědčit, neboť nevidí jediný důvod, proč by správní orgán takto manipuloval se správním spisem. Dle tvrzení žalobce měl jeho zástupce během jedné návštěvy jak předložit akcie, tak namítnout neúčinnost doručení. Zatímco záznam o doložení akcie ve správním spise je (úřední záznam ze dne 19. 11. 2014, z něž mj. plyne, že žalobce předložil nikoliv akcii na jméno, ale akcii na majitele), o námitce neúčinnosti doručení chybí jakákoliv zmínka. Žalobce navíc uvedenou námitku o nesprávně vedeném správním spisu (jakož i o absenci postupu dle § 37 daňového řádu) vznesl až v žalobě, což také ubírá na věrohodnosti jeho tvrzení. Nelze též opětovně pominout, že žalobce při uvedeném jednání zastupoval daňový poradce, který by zajisté předmětný návrh (námitku neúčinnosti doručení) podal takovým způsobem, aby samotná otázka jejího podání nebyla činěna spornou (tedy buď písemně, popř. do protokolu). Z tohoto důvodu též soud neprováděl k důkazu žalobcem navržený výslech svědka Ing. V., který jej v daňovém řízení zastupoval.

[29] I kdyby se navíc prokázalo, že žalobce skutečně neúčinnost doručení namítal, neměla by případná pochybení správních orgánů v podobě neúplného správního spisu a chybějícího postupu dle § 37 daňového řádu žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Jak totiž soud zdůraznil výše, nyní posuzovaná věc se týká povolení obnovy řízení pravomocně ukončeného platebním výměrem ze dne 17. 6. 2014. Případné řízení o žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení by bylo jiným, samostatným řízením.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Soud tedy shledal žalobní námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu